

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗ

ΠΩΣ... ΗΓΕΡΘΗ ΕΚ ΝΕΚΡΩΝ Ο ΊΨΗΝ!...

Δεν είπαμε μόνον ημείς οι Νεοέλληνες άμορφωτοι. "Ας παρηγορηθούμε... " Η άμορφωσία και ή άφέλεια του "Αμερικανικού Κοινού γενικώς και πρό πάντων του Κοινού των "Ηνωμένων Πολιτειών, είναι άπερίγραπτη. Ξεπερνάει και την «ήμετετραν».

Πρό όλίγων ετών, το 1919 άρρωθώς, σ' ένα μεγάλο θέατρο της Τζουτζεστόουν, μιάς πόλεως με 80,000 κατοίκους, παίχτηκε ό «Έχθρός του Λαού» του "Ίψεν. Ο διεθυντής του θεάτρου έδημοσίευσε στις έφημερίδες άγγελίες, στις όποιες έλεγε ότι στην παράσταση θα παρουσιασέτο και ό συγγραφέας του έργου. Πράγματι το βράδυ της παραστάσεως το Κοινό έξητησε και' επανάληψιν τόν... συγγραφέα! Και τότε ένεφανίσθη έπί σκηνής ό... "Ίψεν ό ίδιος! "Ένας δημοσιογράφος έμιοσ, ό όποιος ήξερε ότι ό "Ίψεν είχε πεθάνει στη Νορβηγία τό 1906, δηλαδή δεκατρία χρόνια πριν, έσκανδαλισθηκε από την ύπερφυσική έκείνη εμφάνιση και άπεφάσισε να έρευνήσει και να εξακριβώσει τί συνέβαινε. Με μεγάλη δυσκολία και πολλούς κόπους κατορθώσθαι τέλους τό μάθη ότι εκείνος πού είχε εμφανισθή ως "Ίψεν ήταν ένας ύπάλλινος του ίμπεριαλισμού του θεάτρου, έπιδέξιος εις τό να μεταμφιεσέται.

"Έπειτα από δυο μέρες ό ίδιος θάσος έταξε την «Κορία δέν με μέλεις» του Σαρδού και στό διάλειμμα ένεφανίσθη έπί σκηνής ό... συγγραφέας, ό όποιος σημειώσθαι άπέθανε τό 1908!...

Τέλος έπειτα από άλλες τρεις μέρες παίχτηκε τό γνωστό δράμα «Ο Έδουάρδος Γ' και ή Αδύη του» του "Αλεξάνδρου Λουιά πατρός. Στο διάλειμμα δέ ένεφανίσθη έπί σκηνής ό "Αλεξάνδρος Λουιά πατήρ, ό όποιος, ως γνωστόν, είναι πεθάνεινός από τό 1870!...

Ο "Αμερικανός δημοσιογράφος έξηκολύθησθαι ότι ό θάσος έκείνος έκανε από πολλών ετών περιουσία στις δευτερευούσας πόλεις των "Ηνωμένων Πολιτειών, και σε κάθε παράσταση παρουσιάζεσθαι στό διάλειμμα έπί σκηνής τόν συγγραφέα του έργου, είτε πεθάνεινός ήταν, είτε όχι.

Και έμιοσ το Κοινόν ό δέπειτε έξηγγεσθή για την χονδροειδεστάτη αυτή κοροδία εις βάρος του.

"Ας παρηγορηθούμε λοιπόν...

ΜΙΚΡΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΕΝΑ ΩΡΑΙΟ ΛΟΓΟΠΑΓΙΝΟ

Κάποτε ό περίφημος Γάλλος ναύαρχος Τρουέν περιέγραψε στό βασιλέα Λουδοβίκο ΙΑ' μιά από τις ένδοξότερες ναυμαχίες πού είχε συνάψει με τους έχθρούς της Γαλλίας. Κατά την ναυμαχία αυτή, μεταξύ των πλοίων, τό όποια άποτελείσαν τό Γαλλικό στόλο, σφραγιστέλεγο και μιά φρεγάτα πού έφερε τό όνομα «Δόξια».

Και, συνεχίζοντας την άφήγησί του ό ναύαρχος, ειπε στό βασιλέα :

— Έκείνη τί στιγμή, βλέποντας τόν κίνδυνο, διάταξα τή «Δόξια» να μ' ακολουθήσει...

— Κ' εκείνη, φρεσά, σ'αξ έπύρρισε, πρόσθεσε ό Λουδοβίκος κάμνοντας ένα κολακευτικό λογοπαίγνιο ύπερ του ναύαρχου του.

Σατωβριάνδος. Τού ήλθε άπροσδόκητη, με όλο της τό μεγαλείο. Πριν δημοσιεύσει τό έργο του «Αταλά» ό Σατωβριάνδος, ήταν ένας άγνωστος μικροεπιτοζωγράφης, γνωστός στον στενο μόνον κύκλο του. Μετά την δημοσίευσί έμιοσ της «Αταλάς», τόν έμαθε όλο τό Παρίσι, όλη ή Γαλλία, ό κόσμος όλος!

Στό Παρίσι όλοι μιλούσαν για τό έργο του. Στους δρόμους πουλούσαν κέρβια όμοιώματα τόν ήρώον του, στό θέατρο έπαιζόντο δράματα χαμομένα επάνω στο θέμα της «Αταλάς», ή κομπιές κωμίες και οι κομποί κώμοι έλαοαρίζαν μόνες έμπνευσμένες από τό έργο του Σατωβριάνδου. "Η όδξα του ήταν λαμπρή, μεγάλη, έκταρλωτική. "Άλλος στη θέσι του θα ήταν ένδοξοισαμένος, μεδισμένος από χαρά.

Ο Σατωβριάνδος όμως ήταν χαρομένοσ στην επιφάνεια μόνον. Κατά βάθος ήμνε ό ίδιος πόντοτε, ό άειώνιος άνικανοποίητος.

«Ετόγησα—έγραφε—όλο τά άγαθά του κόσμου α'ιτού. Όλα όμως με άήησαν ένα κατακλιδι πικρίας!...

Δέν τελειώνει όμως εδώ ή δράσις του Σατωβριάνδου. Τού Σατωβριάνδου ποιητού, πολιτικού, άνθρώπου.

Γ' αυτό θ' ασχοληθούμε πάλι με τή ζωή του εις προσεχές φύλλο.

ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΠΟΙΚΙΛΙΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Οί Έβραίοι κατά τόν μεσαίωνα

"Όπως είναι γνωστόν, κατά τόν Μεσαίωνα οι άτιγχείς Έβραίοι όφιστάντο άγρίως διωγμούς, παντού όπου κατέφευγαν. Εκεί όμως πού ό βίος ήταν άβίωτος για τους Έβραίους ήταν ή Ιταλία.

"Ένα παλαιό διάταγμα του Πάπα φέρει ότι, ή μόνη πόλις της Ιταλίας, στις όποίες είχαν δικαίωμα να κατοικήν Έβραίοι, ήταν ή Ρώμη και ή Άνκόνα. "Όποιο Έβραίος έτύχαινε να βρεθή σ' άλλη πόλι ή και σε χωριό, έθανατώνε άμέσως, χωρίς διαδικασία. "Εκαίγτο ζωντανός!...

"Επίσης ήταν όρισμένη ή συνοικία της Ρώμης, στην όποιαν είχαν δικαίωμα να κατοικήν οι Έβραίοι. Την έλεγαν ή «Γκέτας». Γύρω γύρω ή συνοικία αυτή ήταν κλεισμένη με σύρματα, άπρηγομένο δέ άσπρηά στους Έβραίους να βγαίνουν, έστω και για λίγα λεπτά της ώρας, από την συνοικία τους.

Εκτός αυτών οι Έβραίοι δεν είχαν δικαίωμα να γίνονται ιδιοκτήται του σπιτιού, στό όποιο κατοικούσαν. Και άν άκόμη τό άγόραζον, ή άγοραπωλησία έθεωρετό άνωρος και έχαναν τά χρημάτα τους. Μέραι μάλιστα του 16ου αιώνος ό ιδιοκτήτης του σπιτιού, στό όποιο κατοικούσαν Έβραίοι, είχε δικαίωμα να τους πετάξει έξω, όποια στιγμή ήθελε, έστω και άν του είχαν προληφθεί τά ένούμια.

Οι χριστιανοί είχαν τό δικαίωμα να άρπάζον τά παιδιά των Έβραίων, να τά βαπτίζουν διά της βίας και να τά κάνουν χριστιανούς! Κανείς Έβραίος δέν είχε δικαίωμα να πάειν ύπρηστη χριστιανό.

"Αν παρέβαινε την άπαγορευση αυτή, έκαιγοτο ζωντανός!...

"Εκτος όλων αυτών, οι άτιγχείς Έβραίοι έπλήθηναν φοροές βαρυνάτους, κατά τις άποκαρξές δέ ήσαν έποχρεωμένοι ν' άγοράζον, αντί κολασμάτων ποσών, τά άρσενάια διαμνηστικά του "Ιουδα, τα όποια έφτανε ό λαός για να τά κέρη, κατά τά έθνή του.

Τα περισσότερα από τά άπάρητοια αυτά μετα κάτα τόν Έβραίοις τά κατηγορούσε ό Πάπας Σίξτος Ε', ό όποιος, εν τούτοις, έρημίσετο για τη μεγάλη άσφαρήτά του.

Παράδειξ «Ιαπωνικά γαμήλια έθιμα

Στην Ιαπωνία έχουν μερικά παράδειξ, άλλα και χαριστιμένες συνήθειες σχετικώς με τό γάμο.

"Όταν ένας νέος θέλει να ζητήσει εις γάμον μιά κόρη, πηγαίνει και κερφώνει ένα κλαδί δέντρου στην πόρτα του σπιτιού της λατρειτής του.

"Εάν ή κόρη βγίη στην πόρτα και πάη μέσα τό κλαδί, σημαίνει ότι και ή ίδια θέλει για άνδρα της τόν νέο και θεωρούνται πλέον άρροβιασμένοι. Είς ενόθειν μάλιστα τόν άρροβιόν τόν, ή κόρη... μαυρίζει όλο τά δόντια της!...

Κάθε νέα, μετά τό γάμο της μαδάει τά φρύδια της, για να διακρίνεται από τις άλλες άνάπαρδες συγγένεισές της.

Η μόδα τών σκύλων

Έξέτος άρχισαν να βγαίνουνται πάλι της μόδας τά μικρόσσια σκυλάκια του κανατι, τά όποια έξετάσισαν έτσι τους μεγαλοσμοιοσ σκύλους και ίδιος τά λιλοσκυλάκια, πού έπρημοιόντο κατά τά τελευταία χρόνια.

Οι σκύλοι δέν είχαν πάντα τί θεσι αυτή πλάι στον άνθρώπο. Πρό του 14ου αιώνος έθεωρόντο μάλλον ως κτήλας παρά ως φίλοι και... στολιόματα του κανατι! Μόνο περί τά τέλη του 14ου αιώνος ή μεγάλης δέσπονης άρχισαν να δείχνουν ιδιαιτερή άγάτη στό σκυλιά και να έχουν ακολουθία από ένα ή περισσότερα έξ αυτών. Την εποχή αυτή προσιμόσαν τά λαγωνικά. "Επειτα όμως από λίγα χρόνια άρχισαν να προτιμώνται τά "Ισπανικά σκυλιά, με τό μικρό τρίχωμα και τά μεγάλα, κρημιστά αυτιά.

Τόν 15ον αιώνα έγιναν της μόδας τά υποβί ντόγες, τά όποια προήλθαν από την Ισπανία και όχι από την Άγγλία, όπως πιστεύεται γενικώς.

"Επ' Καρόλου Θ' και Έρρίκου Γ' έγιναν της μόδας τά μικρόσσια σκυλάκια, πού κερφόνταν μέσα στα μανών!...

"Επ' Λουδοβίκου ΙΑ', ή κρηφές της Αδής και οι ελατριόδα αλιζών γούστα σχετικώς. Προτιμόσαν τά σκυλιά έμισοσεί, πού έχουν στυβάδι και κοντα πόδια.

Στις όσες του 16ου αιώνος ένεφανίσθησαν, για πρώτη φορά, τά λιλοσκυλάκια και έγιναν άμέσως της μόδας. "Επειτα κατά την έπαχή της άντιβασιλείας έγιναν πάλι της μόδας τά "Ισπανικά σκυλιά.

"Επ' Λουδοβίκου ΙΕ' ένεφανίσθησαν στην Εβρώπη τά μεγαλόσσια λαγωνικά της Δαλίας (τα όποια μ' έκεινο πού είχε και ό μακροτήτης βασιλέας μας "Αλεξάνδρος), και άντικατέστισαν τούς "Ισπανικούς σκύλους.

Αργότερα έβανάρησαν της μόδας τά μικρόσσια σκυλάκια, έπειτα τά φρέζ τερεσί και τέλος οι τρουερόι σκύλοι της Νέας Γής.

